

[Johan Asmussen.]

I øvrigt ved vi ikke, hvad den projekterede bebyggelse er, og vi ved ikke, hvad der yderligere kunne blive tale om. Jeg finder, at det på det punkt fuldstændig svæver, og jeg er højst forbavset over, at venstres ærede medlemmer i udvalget har kunnet komme frem til en sådan stillingtagen.

I øvrigt, hvad har alt det at gøre med det eneste, folketinget har at tage stilling til, nemlig om almenvellet kræver, at Verdenssundhedsorganisationen kan bygge videre på netop dette sted? Enten kræver almenvellet det, og så må vi bygge, hvad organisationen behøver til sine formål, uanset hvor stort, dyrt, højt eller kønt der bygges; noget andet ville simpelt hen være usagligt og uforsvarligt; hvis almenvellet kræver det, kan og bør der ikke sættes nogen grænser. I modsat fald, hvis almenvellet ikke kræver det, må man klare Verdenssundhedsorganisationens placering her i eller omkring København på anden måde.

Det forekommer mig, at den måde, hvorpå man her er i færd med at handle — skalte og valte kan jeg sige — med private ejendomsrettigheder, er overfladisk og usaglig. Jeg mener, at man både inden lovforslagets fremsættelse og under dets behandling i udvalget ganske anderledes grundigt burde have undersøgt, om der ikke var andre forsvarlige muligheder. Jeg vil alvorligt henstille, at man under en fortsat udvalgsbehandling inden tredje behandling foretager sådanne undersøgelser og prøver at finde en anden løsning.

Jeg er ganske klar over, at den omstændighed, at det netop er på partiet de uafhængiges vegne, at en sådan appel rettes, på forhånd gør det mere end vanskeligt for ikke at sige usandsynligt, at det skulle få nogen konsekvenser. Vi kender den betydning, som dette fantom, den partimæssige prestige, anses for at have. Jeg gør mig ingen illusioner i den retning, men jeg kan ikke lade være med at slutte med at sige, at det forekommer mig, at der her i hvert fald ville være en oplagt lejlighed til at vise, at hvis man for en gangs skyld bliver overbevist af argumenterne — det er selvfølgelig forudsætningen — så vil man også for en gangs skyld sagligt handle efter denne mulige drejning i sin overbevisning og så fortsætte behandlingen på anden måde, end

man egentlig havde tænkt sig. Jeg tror ikke, det ville forringe den agtelse for politik og politikere, som hersker i den danske befolkning, og som måske i øjeblikket kunne trænge til en ansigtsløftning. Jeg tror tværtimod, det i allerhøjeste grad ville stive den agtelse af, som endnu måtte være tilbage for politisk handlemåde, hvis man i denne begrænsede, men betydningsfulde sag med vide perspektiver endnu i den ellefte time ville vende om, for så vidt angår de ærede medlemmer, som måtte have omvendelse behov.

Det vil fremgå af mine bemærkninger, at på det foreliggende grundlag i hvert fald vil de uafhængige ikke kunne gå med til gennemførelsen af dette lovforslag.

Indenrigsministeren (Hans Hækkerup): Det ærede medlem hr. Johan Asmussens sidste bemærkning med den åbenbare leflen for visse antiparlamentariske stemninger skænker jeg ham. Kan det ærede medlem få noget ud af det, ja, så i Herrens navn!

Må jeg takke de ærede ordførere, som er gået ind for gennemførelsen af lovforslaget; og man misforstå mig ikke, når jeg retter en speciel tak til det ærede medlem hr. Thisted Knudsen, som har overvundet sig selv og sit parti, for så vidt angår de betænkeligheder, de ved første behandling havde, betænkeligheder, som jeg naturligvis forstår, og som vi indgående har drøftet i udvalget.

Derimod ser jeg mig ikke i stand til at takke det ærede medlem hr. Ninn-Hansen. Jeg må måske gøre den generelle bemærkning til såvel det ærede medlem som det ærede medlem hr. Johan Asmussen, at det forekommer mig, at man i denne sag forsøger at skyde spurve med kanoner. Hvis der var tale om en ekspropriation, hvorved man fratog folk deres ejendomme og drev dem fra hus og hjem, kunne jeg forstå, at man brugte de stærke udtryk som f. eks.: krænke danske statsborgeres interesser, som det ærede medlem hr. Ninn-Hansen sagde, og de andre stærke udtryk, det ærede medlem hr. Johan Asmussen anvendte; men det, der er tale om her, er et yderst begrænset indgreb over for en privat ejendomsret, der giver sig udtryk i servitutter, som reelt for enhver, der har set på forholdene derude, har mistet enhver betydning. Det er jo sandheden om det.